

Nowiny Rzeszowskie

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok II. Rzeszów — Przemyśl — Kresno, 20 stycznia 1950 Nr 20 (126)

Włodzimierz Lenin i Józef Stalin (wg. obrazu P. Wasiljewa).

Postać Lenina tkwi jak żywa w pamięci milionów całego świata

MOSKWA. W przeddzień 26-ej rocznicy śmierci Włodzimierza Lenina na ekranach prawie wszystkich państw świata wyświetlane są filmy poświęcone twórcy Partii Bolszewickiej i państwa radzieckiego.

Filmy radzieckie, jak „Lenin w Październiku”, „Lenin w roku 1918” oraz „Człowiek z karabinem” zyskały sobie światową sławę. Wspaniały film „Włodzimierz Lenin” nakręcony w roku ub., wyświetlany już był na ekranach wielu państw.

Prasa chińska szeroko komentuje film „Lenin w roku 1918”, podkreślając realizm filmu, który w sposób jasny i przekonujący przedstawia łączność wodza z ludem. Dzienniki chińskie podkreślają, że imię Lenina było zawsze bliższe narodowi chińskiemu.

W dyskusji nad filmem „Włodzimierz Lenin”, wyświetlanym obecnie na ekranach kin Niemieckiej Republiki Demokratycznej, podkreślono olbrzymie znaczenie tego filmu, mobilizującego narody świata do walki o wolność, postęp i pokój.

Dzieła Lenina w języku bułgarskim

W związku z 26-tą rocznicą śmierci Włodzimierza Lenina wydawnictwa bułgarskie zwiększyły nakłady przekładów jego dzieł.

W ciągu 5 lat dzieła Lenina ukazały się w Bułgarii w 28 wydaniach o łącznym nakładzie ponad 700 tysięcy egzemplarzy.

Dni Leninowskie w Albanii

Jak donosi Albańska Agencja Telegraficzna, w przeddzień 26-ej rocznicy śmierci Lenina odbędą się we wszystkich zakładach przemysłowych uroczyste akademie żałobne poświęcone Leninowi.

Masy pracujące Bułgarii ku czci Lenina

Towarzystwo Przyjaźni Bułgarsko-Radzieckiej oraz inne organizacje społeczne urządzają w całym kraju uroczyste akademie żałobne, poświęcone 26-iej rocznicy śmierci Lenina. W całym kraju zorganizowano wystawy poświęcone wielkiemu twórcy państwa radzieckiego. Członkowie organizacji społecznych oraz członkowie Bułgarskiej Partii Komunistycznej, jak również liczne rzesze bezpartyjnych studiują biografie Lenina.

Depesza Stronnictwa Pracy do Prezydenta RP

WARSZAWA. Prezydent RP otrzymał następującą depeszę:

„Rada Naczelna Stronnictwa Pracy prosi Obywatela Prezydenta o przyjęcie wyrazów czci i zapewnienia, że skonsolidowane Stronnictwo Pracy wierne najlepszym tradycjom swego ruchu pomnoży swoje wysiłki i wnieśli swój wkład w służbie Polskiej Ludowej oraz światowego obozu pokoju i postępu.

Sekretarz Rady Naczelnej — Jan Zagłowski.

Prezes Rady Naczelnej — Stefan Brzeziński.

Dzieła Lenina docierają do najszerszych mas pracujących Polski

WARSZAWA. Polska Ludowa rozwinięła szeroką akcję zmierzającą do upowszechnienia dzieł genialnego wodza mas pracujących i przyjaciele postępowej ludzkości — Włodzimierza Lenina.

Od roku 1945 błyskawicznie wzrosła liczba wydanych w Polsce dzieł Lenina i ich nakład. W ciągu zaledwie pięciu lat staraniem jednego tylko wydawnictwa — „Książka” (od roku 1949 — „Książka i Wiedza”) ukazało się 20 prac Lenina o nakładach sięgających setek tysięcy egzemplarzy każda. Np. „Dziecięta choroba” lewicowości w komunizmie” wyszła w ilości 320.000 egzemplarzy, „Imperializm jako najwyższe stadium kapitalizmu” — w 341.000 egz., „Marks, Engels, marksizm” — 275.000 egz.

Dział literatury marksistowskiej

„Książka i Wiedza” przystąpił ostatnio do wydania zbioru dzieł Lenina. Na półkach księgarskich ukazał się tom 14-ty zawierający genialną pracę Materializm a empiriokrytycyzm”. Wkrótce wyjdzie z druku 1-szy tom „Dzieł”.

W rocznicę zgonu Lenina „Książka i Wiedza” wydała w pięknej szacie graficznej, z piętyzmem przygotowaną książkę pt. „Krótki zarys życia i działalności W. I. Lenina” oraz „Stalin o Leninie”. Nakład obu wydań wynosi po 250.000 egz. każde.

Ponadto w setkach tysięcy egzemplarzy ukazały się życiorysy Lenina, wydane przez Zarz. Gł. ZMP Tow. Przyjaźni Polsko-Radzieckiej i inne wydawnictwa.

Książka Lenina i książka o Leninie dotarły do najszerszych mas pracujących Polski.

Robotnicy belgijscy odmawiają wyładunku broni amerykańskiej

BRUKSELA. Z dnia na dzień wzrasta akcja belgijskiej klasy robotniczej, zmierzająca do pokrzyżowania zbrodniczych planów podżegaczy wojennych. Ostatnio do ruchu dokerów francuskich z Dunkierki, Marsylii, Nantes i Hawru oraz robotników włoskich i duńskich z Ankonny i Kopenhagi, dołączyli się robotnicy portowi Antwerpii.

W dziennikach belgijskich ukazała się odezwa Antwerpskiego Komitetu Robotników Portowych, apelująca do wszystkich robotników portowych w Belgii, by nie wyładowywali amerykańskiego sprzętu wojennego, którego pierwszy transport zapowiedziano na połowę lutego rb.

Robotnicy portowi Antwerpii — głosi m. in. apel — pomni bohaterstwa przykłady swych ojców, którzy w 1920 roku odmówili wyładowania sprzętu wojennego, przeznaczonego na wojnę interwencyjną przeciwko ZSRR, nie wzięli udziału w przygotowaniach do nowej krucjaty antyradzieckiej, odmawiając wyładowania amerykańskiego sprzętu wojennego.

Jak stwierdził antwerpski działacz związkowy Van den Branden, apel ten przyjęty został entuzjastycznie przez robotników portowych Antwerpii, Gandawy, Ośendy i Brugii.

Lud wietnamski z każdym dniem zbliża się do ostatecznego zwycięstwa

PEKIN. Agencja Wolnych Chin podaje orędzie prezydenta Wietnamu Ho Chi-Mincha skierowane do rządów wszystkich krajów świata.

23 września 1945 roku francuska armia kolonialna zaatakowała południową część Wietnamu, a następnie imperialiści francuscy i rząd Wietnamu podpisali porozumienie tymczasowe w dniu 6 marca 1946 roku i układ tymczasowy w dniu 14 września 1946 roku. Leez kolonizatorzy francuscy wbrew woli narodu francuskiego, który pragnie pokoju, kontynuowali niesprawiedliwą wojnę. Utworzyli oni również rząd marionetkowy Bao-Dai, usiłując wykorzystać go jako swe narzędzie w celu zagarnięcia Wietnamu i oszukania narodów całego świata.

W obronie niezależności ojczyzny,

wietnamska armia ludowa prowadziła bohaterką walkę przeciwko kolonizatorom francuskim i z każdym dniem zbliża się do ostatecznego zwycięstwa. W ciągu kilku lat wojny — Wietnam zdobył sobie sympatię i poparcie narodów całego świata.

Rząd Demokratyczny Republiki Wietnamu oświadcza rządów wszystkich krajów, że jest on jedynym legalnym rządem narodu wietnamskiego.

Orędzie wyraża gotowość Rządu Demokratycznego Republiki Wietnamu nawiązania stosunków dyplomatycznych z rządem każdego kraju który pragnie współpracować z nim na podstawie równości, pozostawiania suwerenności narodowej i terytorialnej w celu obrony pokoju światowego i demokracji.

Kraj radziecki żyje pod znakiem przygotowania wyborów do Rady Najwyższej ZSRR

Z całego kraju napływają wiadomości o wspaniałych sukcesach produkcyjnych radzieckich mas pracujących, które podjęły współzawodnicwo pracy ku czci wyborów.

W chwili obecnej trwa akcja wysuwania kandydatów składu Centralnej Komisji Wyborczej. Organizacje społeczne, uczeni, pisarze, zespoły robotników wysuwają skład Centralnej Komisji Wyborczej swych najlepszych przedstawicieli.

Wielotysięczny zespół potężnego Magnitogorskiego Kombinatu Metalurgicznego im. Stalina wysunął, jako kandydata do Centralnej Komisji Wyborczej, słynnego hutnika Zachara Lupinowa. Zachar Lupinow znany jest wśród hutników całego kraju radzieckiego jako jeden z inicjatorów szybkościowych metod pracy.

Na ogólnym zebraniu robotników, inżynierów i techników najstarszych zakładów włókienniczych w ZSRR „Treichgornoj Manufaktury” wysunięto w skład komisji słynną tkaczkę Aleksandrę Szyrową, pracującą na

wielu warsztatach tkackich. Pisarze Moskwy wysunęli kandydaturę sekretarza generalnego Związku Pisarzy Radzieckich Aleksandra Fadiejewa.

Kandydatów do Centralnej Komisji Wyborczej wysuwają również wszystkie związki republiki radzieckiej. Pracownicy oświaty republiki ormiańskiej wysunęli kandydaturę znanej i cieszącej się ogólnym poważaniem nauczycielki Kariny Drampian. W Karelii wysunięto kandydaturę znanego nowatora produkcji — stachanowca, laureata Nagrody Stalinowskiej, Aleksieja Gocziżewa. Profesor Saradzon Jusupowa wysunęli ze składu Centralnej Komisji Wyborczej uczeni republiki tadżyckiej. Bohater Pracy Socjalistycznej, kolchoznik Abdykadyr Karynszagow jest kandydatem wysuniętym przez kolchozników Kirgizji.

W całym kraju rozpoczęła się akcja wysuwania kandydatów ze składu republikańskich komisji wyborczych.

ZMP domaga się wykluczenia titowskiej organizacji młodzieży z SFMD

WARSZAWA. Dnia 18 bm. Prezydium Zarządu Głównego Związku Młodzieży Polskiej powzięło uchwałę, domagającą się wykluczenia titowsko-jugosłowiańskiej organizacji młodzieży „Narodna Omladina Jugoslawije” ze światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej.

W uchwale, którą wysłano do Komitetu Wykonawczego SFMD, czytamy m. in.:

„Kierownictwo organizacji NOJ prowadzi wrogą obozową demokratyzm politykę titowskiej bandy faszystów i zdrajców. Znajduje to m. in. wyraz w usuwaniu z organizacji i prześladowaniu członków NOJ wiernych zasadom międzynarodowej solidarności sił postępu, w bezustannym oszukiwaniu młodzieży jugosłowiańskiej i zmuszaniu jej do katorżniczej pracy w interesach anglosaskich imperialistów.

Faszystowskie kierownictwo NOJ

wszelkimi sposobami usiłuje zaszczerpić młodzieży jugosłowiańskiej nie nawiązać do Związku Radzieckiego i do całego międzynarodowego obozu demokracji i pokoju.

Jesteśmy przekonani, że usunięcie organizacji NOJ wzmacni jedność demokratycznej młodzieży świata i przyczyni się do dalszego wzrostu siły i potęgi obozu demokracji i postępu, który pod wodzą wielkiego Związku Radzieckiego toczy niezmiętną walkę o trwały pokój.

Wierzymy, że młodzież Jugosławii, która swoją bohaterską walką przeciw faszystom i imperializmowi wielokrotnie dała dowody patriotyzmu i internacjonalizmu, łącznie z wszystkimi elementami demokratyzm ludu jugosłowiańskiego odnieść zwycięstwo nad zdraźcą titowską kliką i na powrót włączy młode poleńce Jugosławii do obozu postępu i demokracji”.

Parlament Niemieckiej Republiki Demokratycznej jednomyślnie przyjął orędzie Światowego Komitetu Obrońców Pokoju

BERLIN. Na 8-mym plenarnym posiedzeniu tymczasowa Izba Ludowa Niemieckiej Republiki Demokratycznej, na wniosek wszystkich frakcji, uchwaliła jednomyślnie deklarację, witającą z zadowoleniem orędzie stałego Komitetu Światowego Kongresu Obrońców Pokoju.

Naród Niemiecki — stwierdza m. in. deklaracja — jest szczególnie zainteresowany w zachowaniu pokoju. Życzymy więc z całego serca pełnego sukcesu temu orędziu. Prowadzimy

walkę o pokój wraz ze Związkiem Radzieckim, krajami demokracji ludowej i milijarami wolności narodami całego świata. Tymczasowa Izba Ludowa popiera całkowicie orędzie stałego Komitetu Światowego Kongresu Obrońców Pokoju i wzywa pokojowe siły całego Niemiec, by ponaryły tę inicjatywę.

Aktywiści TPR wyjechali z wycieczką do Związku Radzieckiego

WARSZAWA. Na zaproszenie Wszechzwiązkowego Towarzystwa Łączności Kulturalnej z Zagranicą 8-osobowa grupa działaczy Tow. Przyjaźni Polsko-Radzieckiej z sekretarzem generalnym ZG TPR-R Turencem na czele wyjechała dnia 18 bm. w późnych godzinach wieczornych do Związku Radzieckiego.

Nowy rząd bułgarski przed Zgromadzeniem Narodowym

SOFIA. W dniu 19 bm. nowy rząd bułgarski z premierem Kolarowem na czele złożył przysięgę konstytucyjną w Zgromadzeniu Narodowym.

ZWYCIĘSKA BUDOWA KOMUNIZMU W ZSRR

Plan gospodarczy Związku Radzieckiego na rok 1949 został wykonany w 103 proc.

MOSKWA. Centralny Urząd Statystyczny przy Radzie Ministrów ZSRR ogłosił komunikat o wykonaniu państwowego planu odbudowy i rozwoju gospodarki narodowej ZSRR w roku 1949.

Komunikat zawiera dane statystyczne, świadczące o dalszym potężnym rozwoju radzieckiego przemysłu, rolnictwa i transportu, o wzroście inwestycji, o wzmoczeniu obrotów towarowych i o dalszym podwyższeniu materialnego i kulturalnego poziomu życia ludności ZSRR.

W ciągu ubiegłego roku podniosła się stopień wykorzystania potencjału produkcyjnego, uzyskane zostały oszczędności w surowcach, opale, w materiałach oraz znalazły dodatkowe rezerwy wewnętrzne przedsiębiorstw.

Umożliwiło to powiększenie pierwotnie ustalonego na rok 1949 planu produkcji globalnej. Powiększony w ten sposób plan roczny produkcji przemysłowej ZSRR na rok 1949 wykonany został w 103 proc.

Produkcja najważniejszych gałęzi przemysłu w roku 1949 podniosła się w porównaniu z rokiem 1948 w następujący sposób:

Produkcja surowców podniosła się o 13 proc., w stosunku do roku 1948, produkcja stali o 25 proc., wyrobów walcowanych o 27 proc., szyn kolejowych o 89 proc., miedzi o 20 proc., cynku o 24 proc., ołowiu o 25 proc., węgla o 13 proc., ropy naftowej o 14 proc., benzyny o 19 proc., żelaza o 17 proc., łożysk kulowych o 23 proc., ekskawatorem o 50 proc., turbin parowych o 72 proc., urządzeń automatycznych o 100 proc., ładówkę automatycznych o 560 proc., energii elektrycznej o 18 proc., silników elektrycznych (o mocy przewyższającej 100 kw) o 37 proc.

Produkcja lokomotyw w porównaniu z rokiem 1948 podniosła się o 15 proc., elektrycznych o 116 proc., wagonów towarowych o 47 proc., trolejbusów o 26 proc., samochodów ciężarowych o 30 proc., samochodów osobowych o 126 proc., autobusów o 17 proc.

Produkcja traktorów podniosła się w roku 1949 o 55 proc., kombajnów zbożowych o 101 proc., plugarów traktorowych o 55 proc., silników traktorowych o 56 proc., kultywatorów traktorowych o 142 proc., młocarek złożonych o 59 proc.

W roku 1949 produkcja obrabiarek do cięcia metali podniosła się o 19 proc., maszyn przedzielniczych o 36 proc., warsztatów kłackich o 73 proc., maszyn do leczenia o 79 proc., produkcja sody kaustycznej wzrosła o 27 proc., sody wapiennej o 31 proc., barwników syntetycznych o 12 proc., kauczuku syntetycznego o 36 proc., opon samochodowych o 39 proc., cementu o 26 proc., papieru o 27 proc., cegieł o 32 proc., domów standardowych o 54 proc.

Podniosła się również, w porównaniu z rokiem 1948, produkcja następujących artykułów:

Gospodarka rolna otrzymała 4 razy więcej maszyn niż w roku 1940

Zbiory upraw zbożowych i technicznych w 1949 roku wzrosły w porównaniu z 1948 rokiem. Łączne zbiory zbóż wyniosły 7,6 miliarda pudów, przekraczając poziom przedwojennego 1940-go roku i osiągając niemal równiary przewidziane przez plan 5-letni dopiero na rok 1950. Zbiór bawełny, lnu, soneczników i ziemniaków również przekroczył znacznie poziom 1940-go roku.

Obszary zasiewów zwiększyły się w 1949 roku o 6 miliardów ha w porównaniu z 1948 rokiem.

Wzrost przemysłu socjalistycznego umożliwił w 1949 roku znaczne podwyższenie poziomu wyposażenia technicznego gospodarki rolnej. Rolnictwo otrzymało 150 tysięcy traktorów o przeciętnej mocy 15 K-M), 29 tysięcy kombajnów, 64 tysiące samocedów ciężarowych oraz przeszło 1.600 tysięcy narzędzi przyczepnych i innych maszyn rolniczych. Ogółem gospodarka rolna ZSRR otrzymała w 1949 roku 3-4 razy więcej traktorów, samochodów, i maszyn rolniczych, niż w przedwojennym 1940-tym roku.

Chłostwo kolchozowe i pracownicy sowchozów z wielkim entuzjazmem wykonywali w roku ubiegłym uchwały Partii i Rządu w sprawie 3-letniego planu rozwoju społecznej hodowli bydła produkcyjnego w kolchozach i sowchozach. W roku 1949 zorganizowano około 120 tysięcy kolchozów farm bydła rogatego, farm hodowli owiec, świń i drobiu. Poglówie bydła w kolchozach i sowchozach znacznie się podniosło w 1949 roku. Osiągnięto również powżne sukcesy w dziedzinie podwyższenia jakości gatunkowej bydła.

Rowerów o 44 proc., odbiorników radiowych o 65 proc., telefonów o 63 proc., maszyn do szycia o 34 proc., zegarków o 94 proc., tkanin bawełnianych o 14 proc., tkanin lnianych o 22 proc., tkanin wełnianych o 19 proc., tkanin jedwabnych o 23 proc., eburia skórzanego o 21 proc.

Produkcja kiełbas wzrosła o 43 proc., ryb o 22 proc., tłuszczów zwierzęcych o 6 proc., tłuszczów roślinnych o 32 proc., cukru o 23 proc., konserw o 35 proc., herbaty o 21 proc., mydła o 70 proc., pierosów o 17 proc., wina o 26 proc., piwa o 39 proc., szampań o 172 proc.

Globalna produkcja przemysłowa Związku Radzieckiego podniosła się w porównaniu z 1948 rokiem o 20 proc., a w porównaniu z przedwojennym 1940 rokiem o 41 proc.

Osiągnięty został poziom produkcji przewidzianej na rok 1950

Komunikat stwierdza, że produkcja przemysłowa w końcu 1949 r. przewyższyła poziom ustalony w planie 5-letnim na rok 1950. W IV kwartale 1949 roku poziom przewidziany w planie 5-letnim na rok 1950 został już przekroczony w najważniejszych gałęziach produkcji przemysłowej.

Komunikat Centralnego Urzędu Statystycznego podaje następnie, że w roku 1949 osiągnięto we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej poważne sukcesy w dziedzinie zasosowania i rozwoju nowej techniki oraz mechanizacji robót wymagających szczególnie wielkiego nakładu siły roboczej.

Przeprowadzono na wielką miarę za krojone prace na odcinku mechanizacji robót w przemyśle, w budownictwie, transporcie, a w szczególności w górnictwie, w budownictwie, w przemyśle leśnym.

Dla zapewnienia dalszego technicznego postępu w najważniejszych gałęziach gospodarki narodowej, w 1949 roku skonstruowano i wprowadzono seryjną produkcję przeszło 300 najważniejszych nowych konstrukcji maszyn i mechanizmów o wysokiej wydajności.

Pogłowie bydła, stanowiącego własność kolchozów, wzrosło w następującym stosunku: bydło rogate o 21 proc. (w tej liczbie krowy o 27 proc.), nierogacizna o 28 proc., owce i kozy o 19 proc., konie o 22 proc. stan drobiu zwiększył się dwukrotnie.

W sowchozach pogłowie bydła rogatego zwiększyło się w 1949 roku o 13 proc. nierogacizny o 46 proc., owiec i kóz o 12 proc., koni o 13 proc.

Komunikat zaznacza, że zwiększyło się również pogłowie bydła, będącego

Wzrost dochodu narodowego w stosunku do roku 1940 (przedwojennego) o 76 proc.

Komunikat stwierdza, że dochód narodowy ZSRR wzrósł w 1949 roku w porównaniu z rokiem 1948-mym o 17 proc. i był o 36 proc. większy, niż w przedwojennym 1940-tym roku.

Wzrost dochodu narodowego umożliwił znaczną poprawę sytuacji materialnej robotników, chłopów i inteligencji oraz zapewnił dalszy rozwój produkcji socjalistycznej w mieście i na wsi.

Poprawa sytuacji materialnej ludności ZSRR znalazła wyraz we wzroście płac robotników i pracowników umysłowych i w zwiększeniu się dochodów chłopów zarówno z kolchozowego gospodarstwa społecznego jak i z gospodarstw osobistych. — Dzięki dwukrotnej obniżce cen towarów

osobistą własnością kolchoźników, robotników i pracowników umysłowych.

Założono leśnych pasów ochronnych na przestrzeni 590.000 ha

Komunikat podaje, że w ZSRR realizowany jest z powodzeniem plan zakładania leśnych pasów ochronnych, wprowadzania systemu płodozmianów trawopolnych, budownictwa stawów i zbiorników wody dla zapewnienia stałych wysokich urodzajów na stepowych i leśnostepowych obszarach europejskiej części ZSRR. Ogółem założono leśne pasy ochronne na przestrzeni 590 tysięcy ha, z czego na rok 1949 przypada przeszło 370 tysięcy hektarów.

Poważne sukcesy transportu

Komunikat podaje z kolei dane statystyczne, dotyczące rozwoju transportu w ZSRR. W 1949 roku obrót towarowy transportu kolejowego zwiększył się w porównaniu z 1948-mym rokiem o 17 proc. i znacznie przewyższył poziom przedwojennego 1940-go roku. Obrót towarowy w transporcie samochodowym wzrósł o 28 proc. i przewyższył dwukrotnie poziom z 1940 roku. Plan przewozu towarów transportem rzeczonym i morskim został również przekroczony.

Inwestycje w porównaniu z rokiem ubiegłym wzrosły o 20 proc.

Komunikat Centralnego Urzędu Statystycznego podaje następnie dane statystyczne, dotyczące inwestycji. Całokształt inwestycji w gospodarce narodowej ZSRR w 1949 roku zwiększył się o 20 proc. w porównaniu z rokiem 1948-mym, w przemyśle węglowym i naftowym inwestycje wzrosły o 22 proc., w przemyśle metalurgicznym o 18 proc., w budownictwie

38 milionów uczących się

W 1949 roku szkoły rzemieślnicze i kolejowe oraz zakłady szkolenia za wodowego ukończyło 723 tysięcy młodych wykwalifikowanych robotników. Nadto, przy zastosowaniu rozmaitych metod szkolenia, przygotowano nowe wykwalifikowane kadry i podwyższono kwalifikacje dawnych kadr. Łącznie przeszkolono zawodowo 6,6 miliona osób.

W końcu roku 1949 w szkołach powzrostych i średnich oraz w szkołach technicznych i innych specjalnych zakładach naukowych uczyło się przeszło 36 milionów osób. tj przeszło 2 miliony osób więcej, niż w roku 1948. W 1949 roku czynnych było 864 wyższych zakładów naukowych. Liczba studentów wyższych zakładów naukowych, osiągnęła 1.128 tysięcy, co przewyższa analogiczną liczbę przedwojenną o 316 tysięcy osób. Liczba uczniów szkół technicznych i innych średnich specjalnych zakładów naukowych — wynosi 1.308 tys., co przekracza poziom przedwojenny o 333 tys. osób.

elektrowni o 39 proc., w dziedzinie budowy maszyn o 10 proc., w przemyśle spożywczym o 21 proc., w transporcie o 32 proc., w budownictwie mieszkaniowym o 26 proc. w latach 1946 — 1949 zbudowano, odnowiono i uruchomiono 5.200 państwowych zakładów przemysłowych, nie licząc małych przedsiębiorstw państwowych i spółdzielczych. Nastąpił dalszy rozwój wielkiego przemysłu budowlanego w oparciu o czołową technikę i stałe kadry fachowe.

Dzięki zastosowaniu przemysłowych metod budownictwa, dzięki pełnemu zaopatrzeniu placówek budowlanych w wielką ilość maszyn i narzędzi oraz lepszym dostawom materiałów, — budowa gmachów przemysłowych, mieszkalnych oraz domów przeznaczonych na użytek publiczny — odbywa się w krótszych terminach.

Komunikat omawia następnie osiągnięcia handlu radzieckiego. Przy nieustannym rozwoju całej gospodarki narodowej, ZSRR przy wzroście produkcji towarów masowego spożycia i przy nowych osiągnięciach w dziedzinie obniżenia kosztów własnych produkcji — rząd przeprowadził drugą, od czasu zniesienia systemu kartkowego, obniżkę cen. Obniżka ta pociągnęła za sobą dalszy wzrost ilości towarów, sprzedawanych ludności. W roku 1949 sprzedano ludności o 26 proc. więcej towarów niż w r. 1948. Sprzedaż artykułów spożywczych zwiększyła się o 17 proc. i artykułów przemysłowych o 25 proc.

Komunikat stwierdza, że liczba robotników i pracowników umysłowych, w gospodarce narodowej ZSRR zwiększyła się w 1949 roku, w porównaniu z 1948-mym rokiem, o 1,8 miliona osób. W przemyśle, w gospodarce rolnej i leśnej, w budownictwie i transporcie liczba robotników i pracowników umysłowych wzrosła o 1.400 tysięcy osób, a w zakładach naukowych naukowo-badawczych i leczniczych — o 250 tysięcy osób.

W roku 1949, podobnie jak w latach poprzednich nie było w kraju bezrobocia.

Liczba zakładów naukowo-badawczych wzrosła w 1949 roku w porównaniu z poprzednim rokiem półtorakrotnie, a liczba pracowników tych zakładów — blisko dwukrotnie.

W 1949 roku wzrosła o 38 tysięcy ogólna liczba łóżek szpitalnych dzięki wybudowaniu nowych szpitali i rozszerzeniu już istniejących. Zwiększyła się przy tym znacznie ilość miejsc dla położnic. Liczba lekarzy w 1949 roku w porównaniu z poprzednim rokiem zwiększyła się o 26 tysięcy. Wzrosła ilość wiejskich ośrodków lekarskich. Szpitale otrzymały znaczną ilość nowego sprzętu medycznego i cennej aparatury.

W okresie 1946 — 1949 roku wybudowano i odbudowano przeszło 72 miliony metr kwadr. przestrzeni mieszkalnej. Prócz tego w miejscowościach wiejskich w ciągu 4 lat wybudowano i odbudowano 2,3 miliony domów mieszkalnych.

W roku 1949 wykonano wielkie prace w dziedzinie odbudowy i budowy przedsiębiorstw komunalnych.

scy robotnicy i pracownicy umysłowi korzystali z opłacanych przez państwo urlopów.

W roku 1949 ludność otrzymała od państwa tytułem wspomnianych świadczeń i ulg sumę przeszło 116 miliardów rubli, to znaczy przeszło 3 razy więcej niż w 1940 roku.

Dochody robotników i pracowników umysłowych, w przeliczeniu na jedną osobę, były w 1949 roku wyższe niż w roku 1948 o 12 proc. i wzrosły o 24 proc. w porównaniu z rokiem 1940.

Dochody chłopów, w przeliczeniu na jedną osobę, były w 1949 roku wyższe niż w 1948 o 14 proc. i zwiększyły się o przeszło 30 proc. w porównaniu z rokiem 1940-ym.

Margines

„Niezależni”

O pełnej niezależności państw bloku marshallowskiego niech posłuży poniższe opowiadanie:

Mimo, że zbiory we Francji były w ub. r. znacznie niższe od przedwojennych, mimo, że żywność jest coraz droższa, rząd francuski, chcąc nieco podreperować swój bardzo niewesoły budżet, postanowił sprzedać część zboża za granicę.

Zapominając zupełnie o tym, że rok 1950 to nie rok 1930, kiedy to rząd francuski mógł na „własną rękę” dokonywać transakcji handlowych z zagranicą, Francja ośmieliła się sprzedać Holandii 30 tys. ton pszenicy.

Na wieść o tym niesłychanym występku administracja planu Marshalla zawrzała straszny gniewem. Dyrektor sekcji żywnościowej i rolnictwa Fitzgerald udzielił rządowi francuskiemu surowej nagany, grożąc nieprzyjemnymi konsekwencjami w postaci ograniczenia kredytów dolarowych.

Przerażeni ministrowie francuscy zaczęli się gorąco usprawiedliwiać, zwalając winę jeden na drugiego, byleby tylko nie popaść w podejrzanie przeciwestawiania się woli Stanów Zjednoczonych.

Ten skandaliczny wypadek wywołał burzenie nawet prasy skrajnie prawicowej, która z gorącą stwierdza, że Francja została przywrócona do porządku.

„Humanite” natomiast wskazuje na źródło tego niezadowolenia administracji planu Marshalla. Poprostu Ameryka obawia się, iż nie znajdzie odbiorców na swoje zboże i w ten sposób utraci konkurentów.

Jak więc widzimy kraje marshallowskie cieszą się rzeczywistością „pełną swobodą, samodzielnością i suwerennością na gruncie demokracji zachodniej”. Każde posunięcie „rządów” tych krajów jest kontrolowane, a wypadki jakiegokolwiek „niesubordynacji” surowo karcone.

Niewątpliwie w najbliższym czasie administracja planu Marshalla wprowadzi karę chłosty dla niesfornych ministrów. Należy więc już w porę w ramach pomocy marshallowskiej dostarczyć do krajów zachodnio-europejskich odpowiednią ilość dobrze wymoczonych różg. Właściwie wystarczyłyby pałki min. Mocha... TAF.

Robotnicy Niemiec Zachodnich czczą pamięć Karola Liebknechta i Róży Luksemburg

BERLIN. Agencja ADN donosi, że w Norymberdze (amerykańska strefa okupacyjna) odbyło się masowe zebranie robotników, poświęcone pamięci Karola Liebknechta i Róży Luksemburg. Wygłoszono przemówienia o rewolucyjnej działalności Karola Liebknechta i Róży Luksemburg. Po przemówieniach podjęto rezolucję, w której robotnicy Norymbergi wyrażają zdecydowaną wolę kontynuowania walki o jednolite, demokratyczne Niemcy.

Przewizoryczne wyniki wyborów kolegium elektorów w Finlandii

HELSENKI. Według przewizorycznych danych, wybory kolegium elektorów, którzy mają wybrać z kolei prezydenta Finlandii, dały następujące wyniki:

Demokratyczny Związek Narodu Fińskiego — 65 mandatów (324.919 głosów), socjaldemokraci — 65 mandatów (332.687 głosów), konserwatyści i liberatowie łącznie — 71 mandatów (412.577 głosów), agrariusze — 63 mandaty (296.760 głosów), szwedzka partia ludowa — 24 mandaty (131.336 głosów), ludowa partia centrowa — 12 mandatów

Ścisłych danych o frekwencji wyborczej dotychczas brak.

G. Borysow

Lenin i Stalin - twórcy prasy bolszewickiej

Prasa bolszewicka zawdzięcza swoje powstanie Leninowi i Stalinowi. Cała ich długoletnia działalność społeczno-polityczna pozostaje w nierozdzielnej całości z działalnością redakcyjną i redagowaniem prasy partyjnej, z niezmordowaną działalnością publicystyczno-dziennikarską. Wszystkie bolszewickie organy prasowe, które istniały przed Rewolucją Październikową, stworzone były i kierowane przez Lenina i Stalina.

W końcu 1894 roku Lenin wspólnie z robotnikiem Babuszkinem, napisał pierwszą ulotkę agitacyjną petersburskiego „Związku Walki o Wyzwolenie Klasy Robotniczej” do strajkujących robotników fabryki Siemiannikowa. Jesienią 1895 r. Lenin zredagował ulotkę do strajkujących robotników fabryki Torntona.

Marzeniem Lenina w owe czasy było stworzenie ogólnorosyjskiego pisma politycznego które stałoby się ośrodkiem ideologicznym i organizacyjnym, rewolucyjnej partii proletariatu. Tylko taki organ prasowy mógł — w ówczesnych warunkach — dokonać dzieła zjednoczenia nieskończonej ilości kółek i organizacji marksistowskich oraz stworzyć oparty na jedności ideologicznej trzon partii.

Takim pismem stała się stworzona przez Lenina w 1900 r. pierwsza rosyjska gazeta rewolucyjno-marksistowska „Iskra”. Drukowano ją za granicą i potajemnie wwożono do Rosji. Pod nagłówkiem gazety widniało zdanie: „Z iskry rozgorzeje płomień”. I rzeczywiście: z zapalonej przez Lenina „iskry” rozgorzał wielki płomień, który spalił do cna szlachecko-obszarniczą monarchię carską i władzę burżuazyjną.

W oświadczeniu programowym redakcji „Iskry” czytamy: „...nie mamy zamiaru czynić z naszej gazety składu rozmaitych poglądów. Odwołanie — będziemy prowadzili ją w ściśle określonym kierunku. Kierunek ten można określić jednym słowem „marksizm”.

Kierownikiem „Iskry” był Lenin. To on decydował o linii politycznej i obliczu literackim gazety, nawiązywał kontakty z korespondentami, opracowywał materiał pod względem literackim, dokonywał korekty każdego numeru.

Tworząc „Iskrę” Lenin pisał: „PISMO — TO NIE TYLKO KOLEKTYWNY PROPAGANDYSTA I KOLEKTYWNY AGITATOR, LEŻY RÓWNIEŻ KOLEKTYWNY ORGANIZATOR”. Lenin skupił wokół „Iskry” szereg wybitnych rewolucjonistów — „agentów” „Iskry”, jak ich wówczas nazywano. Oni to utrzymywali łączność lokalnych organizacji partyjnych z gazetą, prowadzili wielką pracę organizacyjną w terenie.

„Iskra” była tą gazetą, przy pomocy której rozwinęła się walka o realizację leninowskiego planu stworzenia partii bolszewickiej. Była ona jedyną w światowym ruchu robotniczym gazetą, nieugięcie broniącą nauki rewolucyjnej Marksa-Engelsa i demaskującą z całą bezwzględnością wszelkie przejawy oportunistów. Na łamach „Iskry” Lenin omówił najważniejsze teoretyczne i praktyczne problemy walki rewolucyjnej: problem bojowej partii proletariatu, kwestię form walki klasy robotniczej, program partii, teorię dyktatury proletariatu, tezę o sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem i inne.

Wraz z Leninem organizował prasę bolszewicką jego genialny współpracownik — towarzysz Stalin. Podobnie jak Lenin, Stalin wydawał w latach 1898—1900 wraz z postępowymi robotnikami proklamacje i ulotki, a we wrześniu 1901 r. stworzył gazetę „Brdzola” (po gruzusku — „Walka”). Program leninowskiej „Iskry” był programem „Brdzoly”. Podobnie, jak „Iskra”, „Brdzola” walczyła o stworzenie politycznej partii robotniczej.

W historii partii bolszewickiej, odegrała wielką rolę gazeta „Wpiero”, której pierwszy numer ukazał się w styczniu 1905 r. „Wpiero”, a po niej „Proletarij” prowadzili zawziętą walkę z miewszewikami, broniąc organizacyjnych, taktycznych i programowych zasad partii. Wiele działała też w tym kierunku, stworzona przez towarzysza Stalina gazeta „Proletariats Brdzola” („Walka proletariatu”).

Rozwój ruchu rewolucyjnego wymagał masowej codziennej gazety robotniczej. Taką właśnie gazetą stała się „Prawda”, której pierwszy numer ukazał się właśnie 5 maja 1912 r. Powstała ona z inicjatywy towarzysza Stalina, który zorganizował ją ośrodku w myśl wskazówek Lenina.

Lenin poświęcał wyjątkowo dużo uwagi „Prawdzie”. „Codziennie prawie pisałem z Krakowa do tej gazety...” — wspomina Lenin. W latach 1912—1914 „Prawda” zamieściła około 250 artykułów Lenina.

Pod kierownictwem Lenina i Stalina „Prawda” stała się od razu masową gazetą robotniczą. W ciągu jednego tylko roku zamieszczono w niej ponad 11 tys. korespondencji robotników. Nawiązując do tradycji leninowskiej „Iskry”, „Prawda” stała się ośrodkiem skupiającym robotników wokół partii bolszewickiej i pobudzającym ich do walki z caratem i kapitalizmem.

W marcu 1917 r., niezwłocznie po obaleniu caratu, towarzysze Stalin po powrocie z zesłania stał u steru „Prawdy”. W pierwszych artykułach,

zamieszczonych jeszcze przed przyjazdem Lenina z zagranicy omawia on zagadnienia, które wysunęła rewolucja. Były to artykuły: „O Radzie Delegatów Robotniczych i Zolnierskich”, „O wojnie” i inne. Po powrocie do Piotrogradu, (3 kwietnia 1917 r.) Lenin wraz ze Stalinem systematycznie omawiają na łamach „Prawdy” sprawy, dotyczące przygotowania rewolucji socjalistycznej. W oparciu o wskazówki, zaczerpnięte z tych artykułów, bolszewicy prowadzili propagandę rewolucyjną, mobilizowali masy do zbrojnego powstania.

Po zwycięstwie rewolucji dalszy rozwój prasy bolszewickiej dokonywał się pod stałym kierownictwem Lenina i Stalina. W myśl ich wskazówek powstała prasa nowego typu — prasa radziecka.

W trosce o nowe kadry fachowców rolnictwa

Tocząca się przemiana gospodarcza i społeczna wsi, a zwłaszcza budowa spółdzielni produkcyjnych, stwarza konieczność wykształcenia nowych kadr fachowców Gminnych Spółdzielni, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz brygadzystów i instruktorów wszystkich typów uspołecznionych gospodarstw chłopskich.

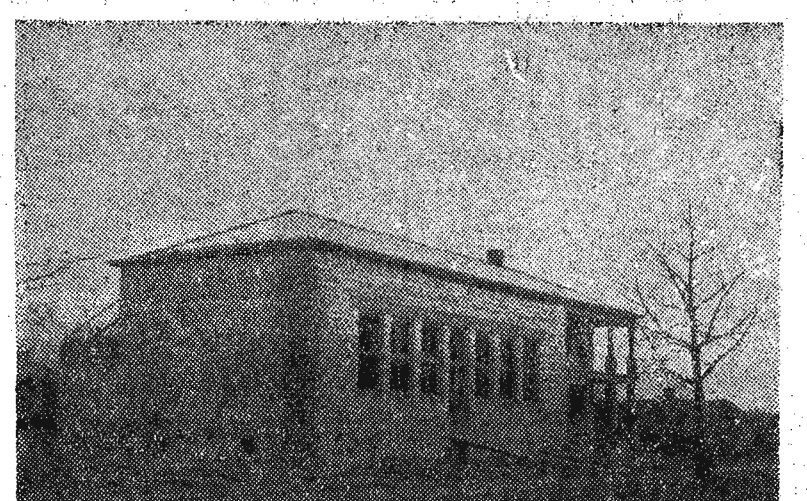
Od doboru klasowego i ich przygotowania fachowego zależeć będzie dalszy rozwój wsi.

W rolnictwie naszym dotychczas przede wszystkim w Polsce przedwzrostowej panowało ogromne zafocowanie, a chłop małorolny pracował na swym skrawku ziemi bardzo prymitywnymi narzędziami. Jeśli chodzi o hodowlę, to w większości była ona nieopłacalna, gdyż brak poradnictwa żywieniowego, należytej opieki weterynaryjnej i brak stałej zarodo-

wojstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, doceniając konieczność kształcenia kadr fachowców rolnictwa rozpoczęło organizowanie nowych szkół. Utworzono w całej Polsce sieć szkół praktyków-specjalistów rolnictwa, w których 11-miesięczny program nauki obejmować będzie szkolenie młodzieży wiejskiej, według potrzeb spółdzielni produkcyjnych.

W województwie rzeszowskim zostało zorganizowanych 5 szkół praktyków-specjalistów a mianowicie: w Iwierzycach, Lecl, Iwoniczu, Jurowcu i Strzegocicach.

Szkoły praktyków-specjalistów rolnictwa są pierwszymi tego typu szkołami w Polsce, a system nauczania i prowadzenia ćwiczeń zawodowych, jest prowadzony w jednym kierunku

Wspaniały Dom Ludowy w Siedliskach (pow. Rzeszów) wybudowany siłami mieszkańców wsi w przyszłości służyć będzie jako ośrodek oświaty i kultury Rolniczego Zespołu Wytwórczego. Foto — Marek.

wych odbijał się ujemnie na stanie hodowli.

W pierwszych latach powojennych rząd Polski Ludowej zwrócił uwagę na konieczność szkolenia fachowców rolniczej młodzieży wiejskiej i starszych. We wszystkich gminach wiejskich zorganizowano obywatelskie uczęszczanie młodzieży na Kursy Przystosowania Rolniczego, a Związek Samopomocy Chłopskiej urządził liczne kursy dokształcające dla rolników. W miastach powiatowych, a nawet w niektórych gminach utworzono gimnazja i licea ogólnorolnicze. Szkoły te okazały się jednak niewystarczające w obecnej prędkości budowy wsi, gdyż po kilkuletniej nauce absolwent nie był dostatecznie przygotowany do zawodu. Musiał on odbywać jeszcze praktykę branżową, co w znacznej mierze przedłużało jego zawodowe szkolenie.

NOWE SZKOŁY SPECJALISTÓW ROLNICTWA.

Obecnie, gdy wieś szybkim krokiem zdążyła do przebudowy, potrzeba wykształconych fachowców, brygadierów, księgowych, traktorzystów i instruktorów hodowlanych, staje się coraz bardziej nagła.

DOBÓR SIŁ PEDAGOGICZNYCH

Organizatorzy szkół praktyków-specjalistów rolnictwa zwrócili uwagę na odpowiedni dobór nauczycieli i kierowników tych szkół. Od tego doboru bowiem zależeć będzie poziom nauczania i wychowania przyszłych kadr specjalistów rolnictwa. Przez utrzymanie w tych szkołach właściwej proletariackiej atmosfery i odpowiednio wychowanie młodzieży w duchu walki klasowej, młodzież która dawniej była upośledzona, stanie się teraz przodującą na nowej drodze budownictwa socjalistycznego.

Obowiązkiem nauczycieli szkół praktyków-specjalistów będzie przełamanie dawnych naleciałości kapitalistycznych i wychowanie młodzieży w duchu materialistycznego poglądu na świat. Zdecydowana postawa ideologiczna nauczyciela będzie zapewnieniem, że w szkołach tych młodzież czuć się będzie jedną wielką rodziną nowego ustroju.

ZBLIŻENIE DO MŁODZIEŻY ROBOTNICZEJ.

Nad szkołami praktyków-specjalistów rolnictwa opiekę objęły większe zakłady przemysłowe. Opieka ze strony Partii i zakładów pracy ma na celu zbliżenie młodzieży wiejskiej do młodzieży robotniczej. Uczniowie szkół praktyków — specjalistów zapoznają się w ten sposób z rewolucyjną walką i życiem młodzieży robotniczej, przez co uzbroją się w nowy oręż świadomości klasowej.

Wspólnie zarządzane wieczornice uczniów szkół z młodzieżą robotniczą stworzą doskonałe warunki zaprzyjaźnienia się młodzieży miasta i wsi.

Pracownicy nauki pomagają robotnikom

Coraz bardziej zacieśnia się współpraca naukowców z robotnikami Ur. Pracy. Pracownicy nauki Wydziału Rolniczego Instytutu Górniczego im. Wacława Górnika pomagają robotnikom w prawidłowym wykorzystaniu nowego sprzętu technicznego.

Pracownicy Wydziału Elektrotechniki Górniczej tego Instytutu przyczynili się do wprowadzenia elektrowozów w kopalniach węgla. Zespół pracowników Instytutu udzielił również znacznej pomocy hutom i fabrykom przemysłu metalurgicznego. W nowym roku pracownicy nauki Instytutu poświęcą szczególną uwagę sprawie eksploatacji bogactw naturalnych.

PORADNIK AGITATORA

Rozmowa z tow. Józefem Mazurem

Za kilka dni mija 26 rocznica śmierci Lenina, wielkiego teoretyka i przywódcy klasy robotniczej, twórcy pierwszego w świecie państwa socjalistycznego — ZSRR.

W związku z tym przeprowadziliśmy rozmowę z tow. Józefem Mazurem przewodnikiem pracy, a zarazem agitator partyjnym w WSK Nr. 2.

— Jako jedno z głównych zadań budowy socjalizmu postawił Lenin podniesienie wydajności pracy, która podnosi poziom gospodarczy kraju, a zarazem byt materialny i kulturalny pracujących — stwierdza tow. Mazur.

Lenin w r. 1919 powiedział: „Wydajność pracy — to w ostatecznym wyniku rzecz najważniejsza, najgłośniejsza dla zwycięstwa nowego ustroju społecznego. Kapitalizm stworzył wydajność pracy niespotykaną w warunkach państwa socjalistycznego. Kapitalizm może być i będzie ostatecznie pokonany przez to, że

socjalizm stwarza nową, znacznie wyższą wydajność pracy”.

My — mówi tow. Mazur — mając obecnie fabryki w swoich rękach wiemy dokładnie, że poprzez zwiększenie wydajności pracy, oraz większe popularyzowanie współzawodnictwa, wciągnięcie do niego jaknajszerszych rzesz robotników zbudujemy socjalizm.

W naszej walce o tą wydajność czerpiemy z doświadczeń klasy robotniczej Związku Radzieckiego.

Nasz zakład pracy może też pozyskać się poważnymi osiągnięciami. Wiele troski o produkcję przejawia fabryczna organizacja partyjna. Mamy duże osiągnięcia, ale mamy też na odcinku podniesienia wydajności dużo do zrobienia. Stoć przed nami poważne zadanie — realizacja planu 6-letniego. Naszą ambicją jest wykonanie go przed terminem.

Nie wszyscy jednak robotnicy należycie doceniają znaczenie współzawodnictwa.

Naszym zadaniem agitatorów partyjnych — w myśl wskazań Lenina — jest wyjaśnić znaczenie większej wydajności pracy współzawodniczą, jest ich uświadamianie, a przez to samo wciągnięcie do współzawodnictwa jaknajwiększej ich liczby.

I my tą pracę prowadzimy. Rozmawiamy z robotnikami w czasie przerw obiadowych, w domu, na ulicy, czy też na zebraniach. Wskazujemy na osiągnięcia Związku Radzieckiego i nasze sukcesy. Praca nasza nie jest bezowocna. Coraz więcej współpracowników przystępuje do współzawodnictwa.

NIE MINIE BEZ ECHA U NAS ROCZNICA ZGONU WIELKIEGO LENINA. ORGANIZUJEMY WSPÓŁZAWODNICZTWO HONOROWE — INDYWIDUALNE I ZESPOŁOWE, KTÓRE BĘDZIE WYRAZEM HOJBU, JAKIM ODBARZA LENINA NASZA ZAŁOGA, ZAŚ ZWIĘKSZE NIE PRODUKCJI BĘDZIE NASZA ODPOWIEDZIALNOŚĆ, CO PRAGNĄ ZNIWECZYĆ WIELKIE DZIEŁO LENINA — SOCJALIZM.

Na moim oddziale do honorowego współzawodnictwa przystąpił już Józef Stulim, Wacław Szlachta i ja. Na innych oddziałach zgłaszają się zarówno towarzysze i bezpartyjni. Liczba ich stale rośnie.

Czcząc pamięć wielkiego Lenina wiemy, że Jego wskazania walki o wydajność pracy, pozwolą na doświadczenie nam do ustroju pełnej sprawiedliwości i dobrobytu — do socjalizmu.

D.K.

Z KRAJÓW DEMOKRACJI LUDOWEJ

ROZWÓJ CZECHOSŁOWACKIEGO HANDLU ZAGRANICZNEGO

Czechosłowacki handel zagraniczny wykazał w roku 1949 silne tendencje rozwojowe.

Eksport czechosłowacki wzrósł w stosunku do roku 1948 o 2.760.000.000 koron i osiągnął wartość 40.308.000 tysięcy koron. Import wzrósł w porównaniu z rokiem 1948 o 1.684.000 tys. osiągając wartość ogólną 39.390.000 tys. koron. Import surowców wzrósł w roku 1949 o 17 proc. w stosunku do roku 1948.

Prasa czechosłowacka podkreśla, iż aktywny bilans handlu zagranicznego jest wynikiem współpracy gospodarczej Czechosłowacji ze Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej. W roku 1950 czechosłowacki handel zagraniczny rozwijać się będzie jeszcze intensywniej w kierunku współpracy z krajami o planowej gospodarce. (w)

ROZBUDOWA STOLICY RUMUNII

Tymczasowy komitet Rady Miejskiej Bukaresztu opracował plan dalszego rozwoju urządzeń komunalnych rumuńskiej stolicy.

W roku ubiegłym zbudowano nowe domy na przeszerzonym około 60 tys. m kw., pokryto asfaltem ulice o łącznej długości ponad 57 km, zbudowano 4 szkoły, nowoczesną łaźnię itd. W tym samym okresie wyremontowano 39 budynków szkolnych, poliklinik, szpitali i domów kultury. — Rozszerzono również sieć gazową na peryferiach stolicy.

Plan dalszej rozbudowy Bukaresztu na rok 1950 przewiduje budowę gmachów mieszkalnych, ogrodów, kwiatów i innych urządzeń komunalnych.

Województwo rzeszowskie uczciło 5-tą rocznicę wyzwolenia Warszawy

W piątą rocznicę wyzwolenia Warszawy w szeregu miast woj. rzeszowskiego odbyły się uroczyste posiedzenia Powiatowych Rad Narodowych.

Nisko

Po uroczystym posiedzeniu PRN zebrani uchwalili rezolucję, w której składają hołd bohaterskiej Armii Czerwonej i Wojsku Polskiemu.

Dzień 17 stycznia jest pamiętną datą dla całej Polski, która dzięki wyzwoleniu przez Armię Radziecką powróciła do życia. Naród polski nigdy nie zapomni, że w najtrudniejszych i najcięższych chwilach nie pozostał bez pomocy. Pamiętny ten dzień, a następnie zbiorowy wysiłek całego narodu w dziele odbudowy kraju, jest symbolem niezłomnej walki o trwały pokój i dowodem hartu narodu polskiego zmierzającego już dziś śmiałym krokiem ku socjalizmowi.

Sanok

W przeddzień piątej rocznicy wyzwolenia Warszawy odbył się w Sanoku uroczysty capstrzyk, w którym przedstawiciele społeczeństwa, organizacje społeczne i młodzieżowe dali wyraz swoim uczuciom dla oswojonych Warszawy.

W dniu następnym po uroczystym posiedzeniu PRN odbyła się akademicka połączona z występami artystycznymi. Wyświetleniem filmu pt. „Młoda Gwardia” zakończono uroczystości piątej rocznicy wyzwolenia Warszawy.

Dębica

Radosną rocznicę oswojonych Warszawy przez Armię Radziecką obchodziła Dębica bardzo uroczystie, dekorując ulice flagami, a okna i balkony portretami przywódców klasy robotniczej.

Na terenie szkół odbył się aktualne pogadanki oraz zebrania młodzieżowe, na których prelegenci podkreślali olbrzymi wkład Armii Czerwonej w walce o wolność narodu polskiego.

Nauczycielstwo wszystkich typów szkół, urządziło w godzinach popołudniowych wielką masówkę w auli Gimn. Państw., podczas której dyrektorka zakładu — tow. Holubowicz wygłosiła przemówienie, podnosząc

bezprzykładne bohaterstwo żołnierza radzieckiego, który szedł w bój i walczył o wolność wszystkich narodów, znacząc ślad walki mogiłami rozsiadymi gęsto od Warszawy do Berlina.

Po przemówieniu, zebrani wnosili spontaniczne okrzyki na cześć zwycięskiej Armii Czerwonej, jej Wodza Generalisimusa Stalina oraz prezydenta Polski Ludowej — tow. Bieruta.

Podobne masówki odbyły się również w zakładach przemysłowych, rządach, instytucjach społecznych oraz organizacjach na terenie miasta i okolicy.

Społeczeństwo dębickie, które pamięta doskonale zmagania żołnierza radzieckiego z okresu 6-cio miesięcznego frontu na terenie powiatu dębickiego, podczas którego padło wielu bojowników „za naszą wolność i waszą” — uczciło 5-tą rocznicę wyzwolenia Stolicy przez bohaterską Armię Radziecką złożeniem na grobach poległych bohaterów — wieńców przez

delegacje zakładów pracy, urzędów, organizacji oraz szkół miejscowych.

Kolbuszowa

Otwierając uroczyste posiedzenie PRN w Kolbuszowej, przewodn. ob. Mazurski podkreślił, iż tylko dzięki Armii Radzieckiej, dzięki Generalisimusowi Stalinowi wyzwolona została Warszawa. Dzięki zaś władzy ludowej i klasie robotniczej Warszawa dźwiga się z gruzów i żelbetonem wstawa w socjalizm.

W uchwalonej rezolucji zebrani złożyli hołd bohaterstwu i poświęceniu ludzi z kraju socjalizmu oraz żyli gorące podziękowanie i wyrazy przyjaźni dla Wielkiego Związku Radzieckiego.

Wzmoczoną ofiarnością zobowiązało się społeczeństwo kolbuszowskie przyspieszyć odbudowę Warszawy.

Krosno

23 mil. zł. na żłóbki, przedszkola i opiekę nad matką i dzieckiem

W ślad za osiągnięciami produkcyjnymi w kopalnictwie naftowym okręgu krosnieńskiego idzie wykorzystanie funduszy socjalnych na żłóbki, przedszkola, wczasy, na opiekę nad matką pracującą i dzieckiem oraz na zapomogi.

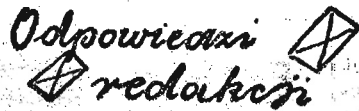
Przyznane przez Państwo na cele akcji socjalnej kwoty w ścisłym porozumieniu z Radą Zakładową, organizacją partyjną i dyrekcją, zostały co do grosza rozchodowane przez referaty socjalne tylko i wyłącznie na poprawę bytu mas pracujących. Każdy grosz uzyskany z pracy robotnika obrócono z kolei dla jego dobra.

W roku ub. w kopalnictwie krosnieńskim znacznie wzrosła na zakładach pracy ilość placówek socjalnych które pochłonęły sumę 23 mil. zł. Kierownictwo działu socjalnego realizując w terminie uzyskane fundusze zdążyło zakupić wiele przydatnych urządzeń, które służyć będą potrzebom pracujących.

Rozbudowano sieć placówek służby zdrowia wydając na ich otwarcie poważne sumy pieniężne, w między czasie zdołano otworzyć, aż 5 dobrze urządzonych i wyposażonych ambulatoriów. Na poszczególnych sekcjach kopalnianych zorganizowano i oddano do użytku sieć stacji opieki nad matką i dzieckiem, w których udzielono już kilkaset fachowych porad.

Uwzględniając potrzebę zapewnienia dzieciom matek pracujących należytej opieki, w czasie ich nieobecności w domu, dyrekcja przemysłu naftowego prowadzi szereg świetlic dziecięcych i 14 przedszkoli.

Porównując jednak dotychczasowe osiągnięcia w dziedzinie socjalnej z potrzebami, jakie się wyłaniają, należy stwierdzić, że ilość przedszkoli i świetlic dziecięcych jest jeszcze niedostateczna. To samo można powiedzieć o żłóbkach i stacjach opieki nad matką.

Tow. Notz Ludwik Sędziszów, Młp. k. Ropy. — Zgadamy się na Waszą współpracę. W najbliższym czasie przysyłamy pocztą instrukcje, które określają dokładnie zadania i obowiązki korespondenta.

Tow. Labędzki — „Sanowag”. — Materiał Wasz częściowo wykorzystaliśmy. Prosimy o częste i regularne nadsyłanie nowych korespondencji.

Zieba Władysław, wieś Paszczyna, gm. Lubzina k. Dębicy. Nadesłaną przez Was korespondencję postanowiliśmy się wykorzystać. Prosimy o częste nadsyłanie notatek i wiadomości z życia Waszej wsi i okolicy.

Dębica

Młodzież szkolna zdała egzamin z pracy społecznej

Młodzież Liceum Adm. Handl. w Dębicy, z entuzjazmem podchwyciła apel swoich kolegów wrocławskich i chcąc należycie powitać plan 6-letni zgłosiła również udział w pracach w poszczególnych przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielczych, rozsiadając gęsto w powiecie dębickim.

W pierwszym turnusie zimowych praktyk sklepowych, dyrekcja dębickiej placówki naukowej, przydzieliła do 17 przedsiębiorstw handlowych 42 swoich wychowanków, którzy z zapałem przystąpili do wyznaczonych im prac, zdobywając sobie z miejsca uznanie kierownictwa.

Opiekunowie młodzieży z ramienia przedsiębiorstw mieli możliwość przekonać się o umiejętnościach handlowych nowych pracowników, którzy teorię nabytą w ciągu trzech lat nauki w gimnazjum handlowym, potrafili w krótkim stosunkowo czasie — zastosować w praktyce, co przyniosło im wielkie zadowolenie, a nawet wprawiło w dumę z powodu osiągniętych wyników.

Podczas wizytacji poszczególnych placówek spółdzielczych, gdzie pracowali wychowankowie dębickiej „handlowki”, dyrekcja szkoły miała możliwość przekonać się naocznie o wyrobieniu społecznym swoich uczniów, co zresztą potwierdzali kierownicy przedsiębiorstw, a nawet klienci, któ-

ZYCIA PARTII

Na terenie całego województwa rzeszowskiego prowadzone jest szkolenie ideologiczne. Jak stwierdzają Komisje Szkoleniowe zainteresowanie materiałem przerabianym na kursach jest duże. Jednak są pewne niedociągnięcia organizacyjne, które w dużym stopniu wpływają na frekwencję.

Tak, np. przedstawicielka Wydziału Szkoleniowego przy KW wraz z Komisją Szkoleniową z Niska dokonała wizytacji kursu partyjnego II stopnia przy Komitecie Powiatowym w Nisku.

W wyniku przeprowadzonej wizytacji oraz rozmów z uczestnikami kursu stwierdzono dużą nierównomierność poziomu naukowego. Niektórym uczestnikom kursu materiał przerabiany jest już znany. Inni pokochali kursy związkowe lub młodzieżowe.

Wskutek tej dużej rozpiętości poziomu posiadanych wiadomości, z braku harmonijnej współpracy wszystkich towarzyszy notuje się małą frekwencję na wykładach.

Aby zmienić ten stan Komisja Szkoleniowa w Nisku musi dbać o odpowiedni dobór kandydatów na szkolenie partyjne.

W związku z rocznicą śmierci Tow. Lenina w dniu 21 bm. w sali Teatru Państwowego w Rzeszowie odbędzie się uroczyste zebranie aktywu partyjnego z terenu całego województwa.

W przeddzień rocznicy, tj. dnia 20 bm. we wszystkich zakładach pracy, instytucjach, świetlicach wiejskich i Państwowych Gospodarstwach Rolniczych odbędzie się zbiorowe słuchanie referatu transmitowanego z Centralnej Akademii w Warszawie, poświęconej rocznicy śmierci Lenina.

Podstawowa Organizacja Partyjna przy Powszechnej Spółdzielni Spożywców w Łańcucie odbyła ostatnio pod znakiem krytyki i samokrytyki dwudniową naradę roboczą.

W ożywionej dyskusji wyłonila się dążność do oczyszczenia szeregów partyjnych Spółdzielni z wrogiego elementu prywatnych kupców, oraz wzmocnienia czujności dla uchronienia aparatu spółdzielczego przed jakąkolwiek próbą sabotażu gospodarczego.

W trakcie zebrania, na którym byli obecni z ramienia powiatowego Komitetu PZPR tow. Kaszyca, największą uwagę zwrócono na samokrytyczną analizę rozbudowy i działalności PSS w Łańcucie.

W ramach wspomnianego zebrania odbyły się również wybory do egzekutywy, w wyniku których zostali wybrani tow. Franciszek Jucha, Waleria Mac, Wacław Hawro, Helena Kunys i Jan Witek.

Równocześnie wybrano delegatów na konferencję powiatową i miejską PZPR.

Nisko

Zamiast lamp naftowych -- światło elektryczne

Wielkim wydarzeniem w życiu Kamienia było przeprowadzenie linii elektrycznej w 1948 roku. Ciężka była przy tym praca Komitetu Gminnego PZPR i chłopów. Trzeba było pokonać opór ze strony tych wszystkich, którym zależało na utrzymywaniu w dalszym ciągu tej wsi w zacofaniu. Wiele ofiarności okazał tu chłop średniorolny, członek Gminnej Rady Narodowej — Andrzej Trznadel.

Obecnie chłop zaczyna pomału przemyślać swoje uprzedzenie do „nowości”, dzięki czemu w wielu chatkach chłopskich w Kamieniu zabłyśnięły elektryczne żarówki. Dziś każdy mało- i średniorolny chłop pragnie mieć światło w swym domu. Obecnie w Kamieniu buduje się cegielnię, która da chłopom możliwość stałego zarobkowania.

Przed dwoma miesiącami, dzięki ofiarnej pracy i staraniom sekretarza Gminnego Komitetu PZPR tow. Piotra Klimka, w Kamieniu został o-

twarty radiowęzeł. Obecnie około 200 domów jest zradiofonizowanych, a dalsze prace w tym kierunku postępują z każdym dniem naprzód. Na terenie gminy przeprowadzono również radiofonizację wszystkich szkół.

Ponadto buduje się w Kamieniu duży dom ludowy, gdzie znajdzie pomieszczenie Gminny Komitet PZPR, Zarząd Gromady i świetlica. Chłopi Kamienia, którzy jeszcze w 1948 roku pod wpływem wrogiej propagandy nie chcieli słyszeć o gospodarce spółdzielczej, o światło elektrycznym, nie chcieli czytać prasy chłopskiej, — dziś zaczynają zmieniać swój stosunek do tych spraw. Coraz częściej słyszy się biednego i średniorolnego chłopca, który chciałby gospodarować wspólnie. Ci sami chłopcy świecą dziś światłem elektrycznym i czytają wiele pism chłopskich i innych.

JAN SIKORA,
Korespondent chłopski.

„PAN TADEUSZ” W KAŻDYM POLSKIM DOMU

Nakładem Spółdzielni Wydawniczej **KSIĄŻKA I WIEDZA**

Ukaże się w marcu 1950 roku wspaniałe wydane arcydzieło literatury polskiej

ADAMA MICKIEWICZA

PAN TADEUSZ

w opracowaniu graficznym **TADEUSZA GRONOWSKIEGO**

406 stron druku w formacie 24x33 cm - 12 dziesięcio-barwnych plansz w formacie 48x33 cm - 290 rysunków barwnych w tekście

Papier bezdrzewny - Druk offsetowy - Oprawa całopłócienna, wielobarwna obwoluta

Aby umożliwić jaknajszerszemu kręgowi czytelników rabację tego wspaniałego wydawnictwa

Spółdzielnia Wydawnicza „Książka i Wiedza” ogłasza

PRZEDPŁATĘ

która trwać będzie do 31 marca 1950 r.

Cena egzemplarza wraz z przesyłką pocztową wynosi w przedpłacie 21 900 - płatnych jednorazowo lub w trzech ratach wplatanych w terminach dozwolonych do dnia 31 marca 1950 r. Cena 21 900 - za egzemplarz jest ceną tylko dla subskrybentów, którzy wpłacają pełną należność do dnia 31 3 1950 r. Cena dzieła w sprzedaży hurtowej znacznie wyższa. Wszelkie zapłaconych w przedpłacie egzemplarzy rozpocznie się 1 kwietnia 1950 r. w kolejności zgłoszeń. Nakład ukaże się w pięciu partiach, z których pierwsze dwie przeznaczone będą wyłącznie dla odbiorców w przedpłacie. Do czasu dostarczenia wszystkich zamówionych w przedpłacie egzemplarzy książka nie będzie w sprzedaży.

Zgłoszenia na przedpłate należy kierować do Sp. Wd. „Książka i Wiedza” Warszawa ul. Smólna 13 Konto ckekowe w P K O Nr 1 13629

Z EKRANU

„Czarodziej sadów”

Film „Czarodziej sadów I. Miczurin” reżyseria i scenariusz Dowżenko, produkcja „Mosfilm”.

Ciekawa jest scena powitania nowego XX wieku, na której Miczurin otoczony młodzieżą wznosi toast „Za nowy wiek”.

W mieście wybuchła cholera. Szczęśliwie Miczurin, wierny przyjaciel Miczurina, uchronił go. Tragizm śmierci ukochanej żony przywołano wspomnienia ich młodości, radości życia i marzeń.

Rozpoczyna się nowa era. Dzięki Wielkiej Rewolucji Październikowej, która otoczyła opieką swojego naukowca i jego pracę, Miczurin nie zlamiał się. Od tego też czasu praca jego zaczyna się ponownie rozwijać.

Wspaniała scena końcowa, w której Miczurin otoczony kochającą go młodzieżą, obchodzi 60-lecie swoich prac, depesza gratulacyjna jaka nadeszła od Towarzystwa Stalina i trębca tonąca w kwiatkach, była dowodem miłości i entuzjazmu radzieckich ludzi dla człowieka nauki.

„Nie możemy czekać na dobrodziejstwa przyrody: brnąć je od niej to nasze zadanie”. W rozentuzjamentowanych oczach dziewcząt i chłopców widział przedłużenie swoich prac...

Film „Czarodziej sadów” poza swoimi ogromnymi walorami artystycznymi, wspaniałymi zdjęciami kolorowymi, poza kunsztowną grą Bielowa w roli Miczurina i innych artystów, posiada ogromne znaczenie jako film biograficzny.

Przez swoje doświadczenie i obserwację Miczurin zrozumiał, że wpływ środowiska na nowy organizm zmienia dziedziczność. Przejmując więc do krzyżowania gatunków mieszańców z zagranicznymi w celu utrzymania pożądanego skojarzenia cech w ich potomstwie.

Film „Czarodziej sadów” powinien obejrzeć każdy.

Drobne ogłoszenia

P. P. Film Polski Delegatura w Rzeszowie ul. Grunwaldzka 27 przyjmie natychmiast kierownika Oddziału Finansowo-Gospodarczego z dokładną znajomością księgowości i dłuższą praktyką.

ZAGUBIONO legitymację W. S. K. Rzeszów, książkę wojskową wydaną R. K. U. Rzeszów, legitymację Z. Z. Metalowców, legitymację P. Z. P. R. legitymację Samopomocy Chłopskiej nazwisko Kopiec Franciszek Tyczyn G-59

W Rzeszowie powstał Komitet Masowych Biegów Narciarskich

W dniu 2 lutego, corocznym zjazdem, Polski Związek Narciarski przeprowadza na terenie całego kraju „Dzień Narciarza”.

Rozpoczynając nową dziesiątkę lat istnienia PZN, Wydział Krzewienia Narciarstwa wspólnie z wydziałem Sportowo - Wyszukiwawczym PZN, przysięga w dniu tym do organizacji masowych biegów o Odznakę Sprawności PZN.

Na terenie całego kraju przeprowadza się gorączkowe przygotowania do największej masowej imprezy narciarskiej, jaką do tej pory w Polsce przeprowadzono.

Polski Związek Narciarski powołuje do startu wszystkich narciarzy zrzeszonych i niezrzeszonych, a do pracy organizacyjnej wszystkich działaczy i całego kolegium sędziowskiego.

W związku z powyższym w dniu 19 bm. odbyło się w Rzeszowie organizacyjne zebranie, celem powołania Komitetu Masowych Biegów Narciarskich przy WZKF.

W zagajeniu naczelnik Silek nakreślił cele i zadania powyższej akcji masowej, jako jedynego środka upowszechnienia narciarstwa, które jest jednym z najzdrowszych sportów.

Po omówieniu jakości i ilości konkurencji, wchodzących w skład masowych biegów narciarskich, przystąpiono do wyborów władz Komitetu, w skład którego weszli: przewodniczący - wizytator Cyran, zastępca przewodniczącego - Król, kierownik techniczny - por. Wójcik, kierownik propagandy - red. Rybak, kierownik komisji sędziowskiej - wizytator Dubeńska. Stroną organizacyjną kierować będzie Wojewódzki Urząd Kultury Fizycznej.

Sylwetki mistrzów sportu Związku Radzieckiego

W 32 rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej, dwaj mistrzowie sportu Wanin i Gordienko przynieśli Związkowi Radzieckiemu światową sławę. Obaj ci długodystansowcy w biegu na 80 km. pobili rekord światowy Fina Histanena (1:40.46.4).

Rudenko (ZSRR) mistrzynią świata w szachach

Szachistka radziecka Ludmiła Rudenko zdobyła tytuł mistrzyni świata, uzyskując na mistrzostwach w Moskwie pierwsze miejsce - 11,5 pkt., z 15 możliwych.

Polska weźmie udział w rozgrywkach o puchar Davisa

Drużyna tenisowa Polski została oficjalnie zgłoszona do rozgrywek o puchar Davisa w r. 1950.

Ping-pongści wyjechali do Bukaresztu

W nocy, że srody na czwartek, wyjechała do Bukaresztu reprezentacja Polski w tenisie stołowym na mecz z Rumunią. W skład drużyny wchodzi: Gaj, Gayer, Wiedera, Kawczyk, oraz kierownik kpt. Zw. PZTS - Czerniachowski.

Od naszych korespondentów...

Z JAROSŁAWIA

W ostatnich spotkaniach tenisa stołowego o mistrzostwo okręgu rzeszowskiego, grupy przemyskiej padły następujące wyniki: Kolejarz (Przem.) - Związkowiec (Jar.) 6:3

Punkty dla zwycięzców zdobyli: Rosolowski 3, Fedorec 2, Szancer 1, dla pokonanych Domino 2 i Uher 1.

Związkowiec (Przem.) - Związkow. (Jar.) 9:1 Punkty dla zwycięzców zdobyli: Taworski 3, Karzenko 3, Gnot 2, dla pokonanych Zak. Kolejarz (Przem.) - Kolejarz (Jarosław) 7:2

Punkty dla zwycięzców uzyskali: Szancer 3, Fedorec 1 i Dopciuch po 2, dla pokonanych Kocut, Związkowiec (Przem.) - Kolejarz (Jarosław) 9:8

Z JASŁA

Przy Hucie szkła w Jasie, utworzona została sekcja tenisa stołowego, której opiekunem został ob. Musiał a kierownikiem Stadmicki.

Z JASŁA Przy Hucie szkła w Jasie, utworzona została sekcja tenisa stołowego, której opiekunem został ob. Musiał a kierownikiem Stadmicki.

Z BOISK HOKEJOWYCH

W ramach mistrzostw hokejowych ZSRR moskiewski Spartak pokonał leningradzki zespół Bolszewik 5:1.

Z RZESZOWA

Rzeszowski Okręgowy Związek Lekkoatletyczny organizuje w dniu 5 lutego br. zimowe mistrzostwa okręgu w hali w Przemysku, Powyższe zawody będą równocześnie eliminacyjnymi.

WIAJZIE

Bielajew przede wszystkim polecił Matwiejowi odnaleźć Sokolowskiego.

Ulicę i dom, w którym ostatnio mieszkał Sokolowski, Matwiej odszukał od razu. Wszedł powoli na podwórze dużego piętrowego domu: trzeba było znaleźć Sokolowskiego, nie wymieniając jego nazwiska i na tym polegała główna trudność polecenia.

Na podwórzu gromada chłopców bawiła się wokół ogromnego bałwana ze śniegu w podartej chustce na głowie i z węgielkami, wielkimi zamiast oczu.

Matwiej podszedł do dzieciaków i rzekł żartobliwie: — Czolem, zuchy!

Dzieci obejrzały Matwieja ciekawie. — Oho, jakiegoście pięknego bałwana ulepili! — powiedział z zainteresowaniem.

Dzieciaki wyczuły to i patrzyły nań wyczekująco. — Chłopcy, znacie w tym domu wszystkich lokatorów? — spytał Matwiej.

— Znamy wszystkich. A kogo pan szuka? — Mojego krajana, zuchy — odparł bez wahanja Matwiej. Ale zapomniałem jego nazwiska. Służyłmi razem w wojsku. Pamiętam, że gdzieś tutaj mieszka.

— To pewno Kukuszkin. Ten służył w wojsku — rzekł młody w damskiej bluzce. — Nie, nie Kukuszkin. Nie miał, zdaje się,

plusiego nazwiska — zażartował Matwiej ku zadowoleniu chłopców.

— Chłopaki, to pewnie Tiutikow! Też też zdaje się był żołnierzem!

— Nie, Tiutikow nie. Jego nazwisko zaczyna się chyba na „S” — podpowiedział Matwiej.

— Sieriebrow! — prawie chórem zawołali chłopcy.

— Nie, nie Sieriebrow. Pamiętam dokładnie, że nie Sieriebrow — powiedział Matwiej i udając, że próbuje sobie przypomnieć nazwisko, umyślił przechytrzyć chłopców. — Wiecie co, chłopaki, wyliczcie mi nazwiska wszystkich lokatorów — a nuż sobie przypomnę.

Dzieci spełniły chętnie jego prośbę, ale wśród wymienionych nazwisk nie było Sokolowskiego.

Gdy Matwiej opowiedział o tym Bielajewowi, ten poradził mu pójść jednak do mieszkańca numer pięć i dowiedzieć się, czy nie mieszka tam Sokolowski pod nazwiskiem Iljin. Bielajew z miejsca wymyślił pretekst do złożenia tej wizyty: Matwiej miał tam przyjść w przekonaniu, że Andrej Wasiljewicz Iljin jest jego starym przyjacielem, którego udało mu się odszukać przez biuro adresowe. Jeśli zaś okaże się, że Iljin — to nie Sokolowski, Matwiej powinien udać zdumienie, skłócić biuro adresowe i spokojnie odejść.

Matwiejowi nie zdarzało się dawniej zajmować takimi sprawami i teraz denerwował się bardzo.

„Trzeba by to polecić dziadkowi Fiszcze, on i diabła oszuka! — myślał Matwiej.

Przez podwórze przeszedł szybko, nie oglądając się, w obawie, że spotka dzieci, które mogłyby mu przeszkodzić.

Mieszkanie numer pięć znajdowało się w osobnej oficynie w głębi podwórza. Matwiej zapukał do drzwi. Po chwili szczerkąnęły rygiel i drzwi się uchyliły.

— Czy Iljin... powiedziałła i zaciął się. Spozza drzwi wyjrzała niebieskooka kobieta

ta Trwało to tylko przez mgnienie, lecz Matwiej zauważył w jej wielkich oczach przesłach.

Przez kilka sekund Matwiej stał przed drzwiami, nie wiedząc, czy ma wejść do mieszkania, czy poczekać, aż go ktoś poprosi. Ale nikt do niego nie wychodził, postanowił więc wejść bez zaproszenia.

Na korytarzu natknął się na starego teglego brodacza, który mu kiedyś zatrasnął drzwi przed nosem. Wysokim wzrostem i czarnymi oczyma o białych jak z porcelany białkach, przypominał Matwiejowi teścia, Jewdokima Jutkina.

Zmieszali się obaj. Matwiejowi wydało się, że stary brodacz nie ma ochoty wypuścić go do domu.

— Czy jest tu kto nazwiskiem Iljin? — spytał Matwiej.

— Na przykład ja — odparł brodacz wyzywająco, cofając się w kąt. — A o co chodzi — Ty? — zdumiał się szczerze Matwiej.

Sądził nie wiadomo dlaczego, że jeśli nawet spotka prawdziwego Iljina, to będzie to niezawodnie człowieczek mały, wątyły, jak Zimowski.

— Ja jestem Iljin. Czego wytrzeszczasz gały?

— A jak na imię? — spytał Matwiej, oglądając uważnie przedpokój.

— Andrej Wasiljewicz.

— Nie kłamiesz?

— Jeszcze czego? No, prędzej: pocóż przyszedł?

Matwiej miał ochotę powiedzieć prawdę: „Przecież on napewno zna Sokolowskiego, a ta z niebieskimi oczami też jest tutaj”. Ale przypomniałszy sobie surowe polecenie Bielajewa, by zachować ostrożność, powstrzymał się.

— Mam krajana Iljina. Służyliśmy razem w wojsku, a w bluzie adresowym poplątał, niech ich diabli wezmą. Dali mi adres Iljina, ale widać nie tego samego.

Mówiąc to Matwiej starał się zająrzeć przez szparę w drzwiach do drugiego pokoju, gdzie palono coś najwidoczniej, gdyż wydostawała się stamtąd smułka dymu.

Brodacz nie uwierzył chyba Matwiejowi, lecz widząc, że nieproszony gość zabiera się do wyjścia, zmiękł.

— Iljinów mamy w mieście jak psów! — powiedział basem i wyszedł w ślad za Matwiejem, by go odprowadzić.

Na ganku spojrzeli po sobie pytająco i rozeszli się w całkowitej niepewności.

Matwiej powracając niezadowolony z siebie. Zdawało mu się, że nie wykazał należytej wytrwałości i nie dopiął niczego przez swą zbytnią obawę, by się nie wyspać.

Ale Bielajew był innego zdania. Powiedział, że Matwiej postąpił słusznie. Zaufać jakiejś kobiecie, której związek z Sokolowskim jest tylko domniemany, byłoby więcej, niż nierozważnie. Sam Bielajew nigdy nie widział u Sokolowskiego kobiety o niebieskich oczach i z niedowierzaniem odniósł się do zapewnień Matwieja, że czuje jakoby sercem, iż ma ona jakiś związek z rewolucjonistami.